

www.ketab.ir

نیک سرشت

نویسنده: دکتر بکی کیندی

مترجم: فاطمه کلهری

نارینه

سرشناسه: کندی، بکی Kennedy, Beccy
عنوان و نام پدیدآور: بیک سرتست/ بوسنله بکی کندی؛ مترجم فاطمه کاهه‌فری.

مشخصات نشر: قلم، پار بیک، ۱۴۰۳.

مشخصات طایفه: ۷۲۶، ص.

شابک: ۹۷۸-۶۲۲-۹۲۴۴۱-۵-۹

و سمعت فهرست نویسی: فیبا

پاداصلت: عنوان اصلی:

Good inside : a guide to becoming the parent you want to be, 2022.

عنوان دیگر: دیکسیشن: راهنمای تبدیل شدن به والدینی که دلخواه می‌خواهد باشید.

موضوع: رفتار والدین — جنبه‌های روان‌شناسی

Parenting -- Psychological aspects

والدین و کودک — جنبه‌های روان‌شناسی

Parent and Child — Psychological aspects

شناسه افزوده: کاهه‌فری، فاطمه، ۱۴۰۳ - مترجم

BFY۷۷

رده بندی کنگره: ۱۵۰/۱۲۳

شماره کتابخانه ملی: ۹۸۶۳۴۳۰

احlagات زکور کتابخانه: فیبا

یارنیک

www.ketab.ir

نویسنده: لیت بکی کندی

مترجم: فاطمه کاهه‌فری

ویراستار: زهرا علیرزاده

ناشر: یارنیک

ناظر فنی چاپ: علی قربانی

طراحی جلد: علیرضا حسن‌زاده

صفحه‌آرایی: زیب‌آکتاب

تاریخ و نوبت چاپ: اول، ۱۴۰۳

شمارگان: ۱۰۰۰ نسخه

شابک: ۹۷۸-۶۲۲-۹۲۴۴۱-۵-۹

قیمت: ۳۲۰,۰۰ تومان

۰۹۱۲۷۵۹۹۴۰۴

YarnikPub

www.YarnikPub.ir

در این کتاب می خوانید

۵	درباره نویسنده
۶	مقدمه
۱۱	بخش ۱: قوانین تربیتی دکتر بکی
۱۱	فصل ۱: سرشت نیک
۱۹	فصل ۲: هر دو ویرگی درست هستند
۳۰	فصل ۳: وظیفه تان را بشناسید
۳۹	فصل ۴: سال های اولیه زندگی مهم هستند
۴۹	فصل ۵: هیچ وقت دیر نیست
۵۸	فصل ۶: سرسختی < شادی >
۶۶	فصل ۷: رفتار مثل یک پنجه است
۷۷	فصل ۸: کاهش شرم، افزایش ارتباط
۸۵	فصل ۹: حقیقت را بگویید
۹۳	فصل ۱۰: خودمراقبتی
۱۰۲	بخش ۲: ایجاد ارتباط و شناسایی رفتارها
۱۰۲	فصل ۱۱: اول ایجاد ارتباط
۱۲۱	فصل ۱۲: گوش ندادن
۱۲۸	فصل ۱۳: بداخلانی های احساسی
۱۳۴	فصل ۱۴: بدخلانی های خشن (زدن، گاز گرفتن و پرت کردن)
۱۴۴	فصل ۱۵: رقابت خواهر- برادری

۱۰۳	فصل ۱۶: بی‌ادبی و نافرمانی
۱۰۹	فصل ۱۷: غر زدن
۱۶۵	فصل ۱۸: دروغ گفتن
۱۷۲	فصل ۱۹: ترس‌ها و اضطراب‌ها
۱۷۹	فصل ۲۰: تردید و خجالت
۱۸۶	فصل ۲۱: تحمل نکردن ناامیدی
۱۹۳	فصل ۲۲: عادت‌های غذایی و غذا خوردن
۲۰۱	فصل ۲۳: رضایت
۲۰۷	فصل ۲۴: اشک‌ها
۲۱۲	فصل ۲۵: ایجاد اعتمادبه نفس
۲۱۸	فصل ۲۶: کمال‌گرایی
۲۲۵	فصل ۲۷: اضطراب حداکثری
۲۳۱	فصل ۲۸: خواب
۲۴۰	فصل ۲۹: بچه‌های عمیقاً احساسات
۲۴۹	نتیجه‌گیری
۲۵۳	سپاسگزاری

درباره نویسنده

دکتر بکی کندی، روان‌شناس بالینی و مادرسه فرزند است. مجله‌تایم، او را «نجواکننده والدین گری هزاره» نامیده است که باعث می‌شود دوباره به نحوه بزرگ کردن فرزندان مان فکر کنیم. او در زمینه تفکر عمیق در مورد اتفاقاتی که برای کودکان می‌افتد و تفسیر آن به استراتژی‌های ساده و قابل اجرا جهت استفاده در زندگی روزمره تخصص دارد. هدف دکتر بکی این است که والدین را قادرمند کند تا تجهیزات بیشتر و احساسات قوی‌تری برای مدیریت چالش‌های تربیتی داشته باشند.

دکتر بکی، بالغ بر یک میلیون دبیل کننده وفادار و بسیار فعال در اینستاگرام دارد؛ کتابخانه‌ای از کارگاه‌های آموزشی-تربیتی مشهور ایجاد کرده، پادکستی با امتیاز بالا به همراه خبرنامه، تولید و کتاب راهنمای ساده‌ای منتشر کرده است. «نیک سرشت» اولین کتاب وی است. پادکست هفتگی او به نام «نیک سرشتی با دکتر بکی» به سرعت رتبه اول پادکست‌های اپل در قسمت کودکان و خانواده را در آپریل ۲۰۲۱ مختص خود کرد؛ در لیست پادکست‌های جدید و قابل توجه، رتبه بیست و ششم پادکست‌های برتر آیتونز را در ژوئن ۲۰۲۱ گرفت و تبدیل به بهترین پادکست لیست ۲۰۲۱ اپل شد. او هر هفته سوال‌های سخت تربیتی را بنا راهنمایی‌های قابل اجرا پاسخ می‌دهد؛ آن هم در قسمت‌های کوتاه. چون او به خوبی می‌داند برای والدین زمان به سختی به دست می‌آید.

دکتر بکی، کارشناسی خود را در رشته روان‌شناسی و رشد از دانشگاه دوک و دکتری خود را در روان‌شناسی بالینی از دانشگاه کلمبیا گرفته است. برای یادگیری بیشتر به سایت www.GoodInside.com مراجعه کنید.

مقدمه

«دکتر بکی، فرزند پنج ساله من در مرحله‌ای است که با خواهش بدنی می‌کند؛ با ما بی‌ادب است و بهشت در مدرسه دچار مشکل شده. ما احساس می‌کنیم گیرافتاده‌ایم، می‌توانید کمک کنید؟»

«دکتر بکی، چرا فرزند خردسال من که در حال یادگیری دستشویی رفتن بود، یک دفعه همه جای خانه ادرار کرد؟ از روش‌های تنبیه‌ی و تشویقی استفاده کردیم، ولی هیچ نتیجه‌ای نداشت، می‌توانید کمک کنید؟»

«دکتر بکی، فرزند دوازده ساله من هیچ وقت به حرف‌هایم گوش نمی‌دهد. این خیلی عصبانی‌ام می‌کند. می‌توانید کمک کنید؟»

بله؛ می‌توانم کمک کنم. با هم راهش را پیدا می‌کنیم.
به عنوان روان‌شناس بالینی با سابقه جلسات خصوصی طولانی مدت، با والدینی کار کردم که از من می‌خواستند در شرایط دشوار و حساس در حل مشکلاتی کمک شان کنم که باعث می‌شد ناامید، بی‌انرژی و خسته شوند. اگرچه ظاهراً اوضاع خاص به نظر می‌رسند (داشتن کودک پنج ساله که به بزرگ‌تر بدهانی می‌کند؛ کودک نوبایی که بعد از یادگیری دستشویی رفتن، دوباره پسرفت می‌کند؛ نوجوانی که بی‌اعتنای است). ولی در لایه زیرین، تمایلات مشابه یکدیگر هستند؛ همه والدین می‌خواهند شرایط بهتر شود. مردم همیشه به من گفته‌اند و می‌گویند: «من می‌دانم چه والدی می‌خواهم باشم. نمی‌دانم چطور به آن تبدیل شوم. لطفاً کمک کنید این فاصله را پر کنم.»

در طول جلساتم با والدین، شروع به بازکردن رفتار مشکل‌ساز می‌کنیم. رفتار، سرنخی برای فهمیدن چیزی است که فرزند (و گاهی کل یک سیستم خانوادگی) با آن دست و پنجه

نرم می‌کند. ما با زیر نظر گرفتن و بررسی رفتار، فرزند را بهتر می‌شناسیم؛ متوجه می‌شویم چه نیازهایی دارد و چه مهارت‌هایی را ندارد. رفتارهای محرك والدین را کشف کرده و مواردی که باید بهتر شوند پیدا می‌کنیم. از نقطه «فرزند من چه مشکلی دارد و چطور می‌توانید آن را درست کنید؟» به نقطه «فرزند من در حال دست و پنجه نرم کردن با چه مشکلی است و من چطور می‌توانم به او کمک کنم؟» می‌رویم و در بهترین حالت به «در خودم چه مشکلی وجود دارد؟» می‌رسیم.

در این شرایط، کار من با والدین، تمرکز روی این است که به آن‌ها کمک کنم تا از نقطه یأس و نامیدی بگذرند و به امید، قدرت و حتی فکر به خود برسند. این روش بدون نیاز به صرف هزینه مالی و با جتناب از به کارگیری بسیاری از استراتژی‌های رایج و فوری تربیتی انجام می‌گیرد. به زودی متوجه می‌شویم که من استراتژی‌هایی مثل مهلت دادن، نمودارهای برچسبی، تنبیه، پاداش و نادیده گرفتن را به عنوان واکنشی برای رفتارهای پرچالش پیشنهاد نمی‌کنم. چه چیزی پیشنهاد می‌کنم؟ اولین و مهم‌ترین شان درک این مطلب است که رفتارها فقط مثل نوک کوه یخی هستند و زیر سطح آن‌ها تمام دنیای درونی یک فرزند وجود دارد که التماض می‌کند فهمیده شود.

بیایید کاری متفاوت کنیم

وقتی مقطع دکتری روان‌شناسی بالینی را در دانشگاه کلمبیا می‌گذراندم، در مرکز مشاوره هم کار می‌کردم؛ آن زمان از میزان ارتباط محدودی که با والدین داشتم بسیار نامید و خسته شده بودم. همیشه آرزو می‌کردم به جای این که فقط و مستقیم با کودکان در ارتباط باشم و به صورت ضمنی - فرعی صحبت کنم، با والدین هم کار می‌کردم. هم‌زمان که در مراکز مختلف به افراد بزرگسال مشاوره می‌دادم، ارتباطی غیرقابل انکار بین آن‌ها شکفت‌زده‌ام کرد؛ خیلی واضح بود که بزرگسالان، دوران کودکی خوبی نداشتند (جایی که نیازهای آن‌ها به عنوان کودک به شکل گریه برای کمک، دیده نشده یا هرگز پاسخ داده نشده است). من متوجه شدم اگر به خواسته‌های بزرگسالان که هرگز به آن‌ها نرسیدند نگاهی داشته باشم، می‌توانم از آن اطلاعات برای آگاهی دادن به کودکان و خانواده‌های شان استفاده کنم.

وقتی جلسات مشاوره خصوصی را هم شروع کردم، فقط با والدین کار می‌کردم و به آن‌ها مشاوره یا راهنمایی تربیتی می‌دادم. بعد از این که خودم مادر شدم، کارهای راهنمایی تربیتی ام را افزایش دادم (هم در مشاوره‌های فردی و هم در گروه‌های تربیتی ماهانه). به تدریج در مراکز آموزشی ثبت‌نام کردم که به طور رسمی روش‌های تحقیق محور و استاندارد قوانین طلایی را رانده می‌داد. آن‌جا برای تربیت و رفتارهای مشکل دار فرزندان مان

روش‌هایی تدریس می‌شد که به نظر منطقی و دقیق می‌آمد و من همه آن نکاتی که امروزه متخصصین تربیتی به طور مداوم بیان می‌کنند را آموختم. حس می‌کردم سیستم بی‌نقصی آموخته‌ام تارفارهایی که دوست ندارم را در فرزندانم از بین بیرم و رفتارهای اجتماعی ترا تشویق کنم (به خصوص رفتارهایی که والدین، بیشتر از آن‌ها شکایت می‌کردند و برای شان مفیدتر بودند) اما چند هفته بعد، اتفاقی برایم افتاد که حس وحشتناکی داشت. هر بار که عبارت «تحقیق محور» را می‌شنیدم حالم بد می‌شد. نمی‌توانستم به این نکات شک نکنم؛ چون قطعاً اگر برای من از این نکات استفاده می‌شد احساس خوبی نداشتم، پس نمی‌توانست برای بچه‌ها هم روش درستی باشد.

بله، این سیستم‌ها بر اساس منطق ایجاد شده‌اند، ولی روی ریشه‌کن کردن رفتارهای «بد» و اجبار به اطاعت فرزند از والدین تأکید داشتند؛ به عنوان مثال، تکنیک «وقفه کوتاه»^۱ برای تشویق تغییر رفتار بود، ولی چرا بچه‌ها درست لحظه‌ای که به والدین نیاز دارند از آن‌ها دور شوئند؟ پس انسانیت کجا رفته است؟ من این نکته را متوجه شدم که روش‌های «تحقیق محور» بر مبنای قوانین رفتارگرایی ایجاد شده است. این نظریه جهت یادگیری تمرکز بر اساس رفتارهای قابل مشاهده است، به جای این‌که بر اساس عوامل غیرقابل مشاهده مثل احساسات، افکار و نیازها باشند. رفتارگرایی، تغییر و ایجاد رفتار را بدتر از درک علت رفتار می‌داند. اگر به جای درنظرگرفتن جزئیات که بیان نیازهای درونی پاسخ نگرفته است، رفتار را کلی ببینید، به همین دلیل متوجه شده‌ام این روش‌های «تحقیق محور» احساس بدی به من می‌دهند. آن‌ها «نشانه‌ها»، (واقعاً چه اتفاقی برای فرزند افتاده) را با «رفتار» اشتباه می‌گیرند.

از همه مهم‌تر این که هدف ما شکل دادن به رفتار نیست، بلکه پرورش انسان است. زمانی که به این نتیجه رسیدم دیگر نمی‌توانستم به روش قبلی باور داشته باشم. می‌دانستم باید راهی مؤثر برای کار با والدین باشد، ولی رابطه والد-فرزنده را قربانی نگند. پس دست به کار شدم؛ هر چیزی که راجع به وابستگی و آگاهی ذهنی در رابطه با عملکرد درون خانواده می‌دانستم (تمام روش‌ها و نظریه‌هایی که در جلسات خصوصی به کار می‌بردم) جمع‌بندی و آن‌ها را به روش‌هایی عملی برای والدین تبدیل کردم که واقعی، قابل دسترس و قابل فهم باشد.

۱. تکنیک وقفه کوتاه یا وقفه تربیتی، زمانی استفاده می‌شود که کودک با یک رفتار مخرب به خودش، به دیگری یا به محیط اسیب برساند. مانند زمانی که کسی را زند، وسایل را پرت می‌کند یا جیغ می‌زند و فشرقه به پا می‌کند و... در این زمان او را آن محیط دور می‌کنیم و به یک محیط دیگر می‌بریم. توصیه می‌شود که یک مکان از قل در نظر گرفته شود و هر زیار از مکان جدیدی استفاده نشود. time out

برایم مشخص شد تغییر ذهنیت مانسبت به تربیت، از تمرکز روی «نتایج» به «روابط»، در معنای دادن کنترل خانواده به دست فرزندان نیست. با این‌که باتکنیک‌های وقفه کوتاه، تنبیه، در نظر گرفتن عواقب و نادیده گرفتن مخالفم، شیوه تربیتی من اصلاً آسان‌گیرانه و ضعیف نیست. روش من شامل محدودیت‌های کاملاً مشخص، قدرت والدین و رهبری قادرمند است و همه در حالی هستند که روابط مثبت، احترام و اعتماد در آن‌ها حفظ شود.

اندیشه‌های عمیق، استراتژی‌های عملی (و چگونگی استفاده از این کتاب)

در مواجهه با بیماران، همیشه می‌گوییم دو مسئله مهم است: استراتژی‌های عملی و پاسخ‌محور. این دومی توانند باعث شفای عمیق درونی شوند. بسیاری از فلسفه‌های تربیتی، والدین را مجبور می‌کنند تا تصمیم بگیرند: یا رفتار فرزندشان را به قیمت از دست دادن رابطه‌شان بهتر کنند یا رابطه‌شان را اولویت قرار دهند و بهتر شدن رفتار را فراموش کنند. با روش‌های پیشنهادی در این کتاب، والدین می‌توانند کارهای بیرونی بهتری انجام دهند و از درون احساسات بهتری داشته باشند. آن‌ها می‌توانند رابطه خود و فرزندشان را قوی‌تر کنند و شاهد بهبود رفتارشان باشند.

این مفاهیم اساسی، هسته اصلی بیشتر مطالبی که در این کتاب خواهید خواند، هستند. این کتاب، علاوه بر نظریه‌ها، استراتژی‌های مفید را هم بیان می‌کند؛ برایه تحقیق و خلاقیت درونی است؛ هم خودمراقبتی والدین را اولویت قرار می‌دهد و هم مراقبت از فرزند. شاید مراجعی به مطب من باید تا استراتژی‌هایی پیدا کند که رفتار فرزندش را درست کند، ولی با دستی پرتو برمی‌گردد. تفاوت جزئی، بین درک علت درونی رفتار فرزند است و این‌که این درک را به عمل تبدیل می‌کند. امیدوارم پس از خواندن این کتاب، شما هم به این نتایج برسید. همچنین حس دلسوزی برای خود، خودانضباطی و اعتماد به نفس را تجربه کرده و آماده شوید که همین موارد مهم را در فرزندتان ایجاد کنید.

این کتاب نگاهی به الگوهای تربیتی دارد و به همان اندازه که در مورد پرورش فرزند است به پرورش خود هم می‌پردازد. ده فصل اول، در مورد قوانین تربیتی که از تجربه من با سه فرزندم، در مطب با مراجعة کنندگان، خانواده‌های در فضای مجازی و با بسیاری از خانواده‌ها که در این سال‌ها در تماس بودم، می‌باشد. هدف من از این قوانین، بهبود فرزندان، والدین و بیان استراتژی‌های عملی برای داشتن خانواده آرامتر است. در دل این قوانین ایده‌هایی وجود دارند که والدین با فهمیدن نیاز احساسی فرزند می‌توانند نه تنها رفتار آن‌ها را بهتر کنند، بلکه تمام کارهای خانواده و رابطه اعضای آن با یکدیگر را تغییر دهند.

در نیمه دوم این کتاب، اول تاکتیک‌هایی پیدامی کنید که من آن‌ها را «ایجاد ارتباط» می‌نامم. این موارد، تکنیک‌های امتحان شده و قابل اعتمادی هستند که صمیمیت ارتباط والد-فرزندی را بیشتر می‌کنند. فرقی نمی‌کند مشکل چه باشد، حتی اگر فقط خانه حس بدی داشته باشد و شماندانید مشکل کجای کار است، می‌توانید از این نکات استفاده کنید تا همه چیز را بهتر کنید. بعد از آن به سمت رفتارهای کودک قدم برمی‌داریم که باعث می‌شود والدین سراغ من بیایند؛ همه چیز: از چشم و هم‌چشمی خواهر-برادری گرفته تا بهانه‌گیری، اضطراب، حس خجالت و نداشتن اعتماد به نفس. هر تکنیکی برای همه کودکان قابل استفاده نیست. شما فقط و فقط باید نیازهای فردی فرزندتان را زمانی که چالشی ایجاد می‌شود، بشناسید و این استراتژی‌ها به شما کمک می‌کنند تا متفاوت فکر کنید و به شما قدرت می‌دهند تا حس خوبی به خود و فرزندتان داشته باشید.

احتمالاً تعجبی ندارد که من هیچ وقت فردی نبوده‌ام که برای به دست آوردن رفتار خوب فرزند، به معامله‌ها و علاقه داشته باشم. من ایمان دارم شما هم می‌توانید در عین حال که صمیمی هستید، سخت‌گیری کنید؛ هم مرز داشته باشید. هم اعتبار و درحالی که باقدرت رفتار می‌کنید، روی رابطه متغیر باشید. من باور دارم که در انتها این روش به والدین حس «خوب و درستی» می‌دهد. نه فقط در منطق، بلکه در احساس‌شان هم؛ زیرا همه ما می‌خواهیم ببینیم فرزندان خوبی داریم، والدین خوبی باشیم و خانه‌ای آرام‌تری داشته باشیم. همه این‌ها ممکن است. لازم نیست از بین شان انتخاب کنیم. می‌توانیم همه را با هم داشته باشیم.